

Tiho se je približala po travi, pokleknila je ob njem in oklenila se ga je z rokami. Mokra so bila lica, še so se pokazale solze, spuščale so se od trepalnic in polzele po licih...

„Ne hodi, Franci... umrl bi in ne bi se vrnil nikoli več. Nikoli več te ne bi videla... Ne hodi!“...

Prosila je z jokajočim glasom in Franci jo je dvignil in jo je posadil na kolena. Drobna je bila in slabotna in nežno telesce je drhtelo.

„Nič, Tončka!... Ne umrjem ne in pridem zopet – velik in ponosen pridem, in kadar te bodo vprašali, boš lahko povedala lepo in imenitno povest... Nič ni hudega, Tončka, in ni treba jokati!“...

Gledal ji je v obraz in na povešene oči in z desnico je brisal solze z njenih lic...

„Nikoli se ne boš vrnil, Franci... umrl boš in nikdar več te ne bom videla...“

Zopet so stopile solze v oči, večje in svetlejše in kakor biseri...

„Gotovo se vrnem, Tončka!... Ti le žalostno ne misli! Gotovo se vrnem – zdrav, vesel, ponosen...“

Poldne je zazvonilo, z njiv so se vračali ljudje, po poljskih potih so šli z motikami na rami, klobuke so držali v rokah in tuintam so naglas molili.

Solnce je sijalo, svetli žarki so pekli po okolici, nebo je bilo čisto, kar so nesle oči. Nobenega oblačka do najdaljnih vrhov, sama svetla modrina, sama mogočna luč vsa daljava...

Franci in Tončka sta vstala in sta šla v hišo. Že se je kadila skleda na mizi in oče je že sedel v kotu in z roko je podpiral glavo. Ni se ozrl, ko sta vstopila, mirno je mislil naprej svoje težke in preteče misli...

Molk je vladal pri kosilu: žlica je škrtnila ob lončevini, muha se je zaletela v obraz, sedla je na roko, brenčala je mimo ušes...

Popoldne je šel Franci na njivo ob hosti. Visela je po griču doli in daleč se je videlo

TOPLICE NA DOLENJSKEM.